

Agricultura

Ștefan Ionescu-Valbudea (1856, Valea Budei - 1918, București)
Prima comandă privată de sculptură monumentală

Estimare: 200.000 € - 300.000 €

ID proprietate: 01

Descriere

dată: 1890-1895
înălțime: 242 cm, soclul: 10,5 cm
lățime: 95 cm
grosime: 65 cm
semnat pe soclu, lateral stânga, J.Valbudea
material: marmură de Carrara, lucrată prin metoda punctării

Opera este menționată în "Câteva minute în atelierul lui Valbudea", Ștefan Ciocîrlan, pag. 201, în "Analele Arhitecturii și al Artelor cu care se leagă", nr. 11-12, 1892.

Opera este menționată în "St. Ionescu-Valbudea", Ion Frunzetti, Monitorul Oficial și Imprimeriile Statului, București, 1940, pag. 16, la cat. 19, menționată drept "Una din femeile de la intrare, Casa Monteoru".

Opera este menționată în "Sculptura statuară românească", George Oprescu, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1954 la pagina 82.

Opera este menționată și reprodușă în "Sculpturi de Valbudea și Georgescu redescoperite", Viorica Andreescu, paginile 132-135, în "Studii și cercetări de istoria artei", Ed. Academiei R.S.R., 1966.

Opera este menționată în "Valbudea", Adriana Botez, Ed. Meridiane, București, 1982 la pag. 34 și la pag. 88 sub titlul "Țărancă".

Opera este menționată și reprodușă în catalogul "Mitul Național. Contribuția artelor la definirea identității românești (1830-1930)", Muzeul Național de Artă al României, 2012 la pag. 37-38.

Istoric

Coincidențele biografice sau simpla derulare a vieții artistice bucureștene a sfârșitului de secol XIX ne dezvăluie atât o relație de prietenie, cât și una profesională, între Ioan Georgescu și colegul său de generație, Ștefan Ionescu-Valbudea. Pe lângă faptul că cei doi se regăsesc în prima generație de sculptori români formați în cadrul Școlii de Belle Arte din București, aceste două nume reprezintă și vârful în sculptura românească, fiind pe bună măsură cei mai apreciați maestri ai acelor timpuri. Valbudea, născut în același an cu Georgescu, 1856, avea să calce pragurile școlii de arte într-o perioadă tumultuoasă pentru Principatele Române, chiar la izbucnirea Războiului „de neatârnamare”, în cursul anului 1877. Primul an de studii al lui Ștefan Ionescu coincide și cu prima „competiție” între acești tineri talentați, bursa pentru străinătate fiind încă din acea perioadă ținta fiecărui student la Belle Arte. Chiar dacă Georgescu are câștig de cauză în fața lui Valbudea, artistul născut lângă Valea Călugărească nu avea să fie afectat foarte mult și, persistând, va deveni în scurt timp cel mai apreciat elev din clasa aceluiași Karl Storck, câștigând bursa în 1882. Asemeni lui Georgescu, care descoperea Parisul începând cu 1877, și Valbudea se va integra rapid în societatea artistică franceză, mai întâi prin frecventarea atelierului lui Frémiet, unul dintre cei mai celebri sculptori ai vremurilor, apoi prin frecventarea Școlii de Medicină. Cursurile de anatomie erau o necesitate pentru un sculptor care dorea să coaguleze un discurs plastic cât mai complex, iar aceste calități se vor materializa ani mai târziu în limbajul lui Ionescu-Valbudea, reușind să creeze o serie de opere impresionante prin acuratețea anatomică. Una dintre aceste sculpturi, ce avea să devină bornă a artei sfârșitului de secol XIX, este „Mihai Nebunul”, astăzi regăsită în colecția Muzeului Național de Artă al României. De altfel, cu această operă Valbudea se prezenta în 1885 la Salonul din Paris, întărind nu doar valoarea sculpturii, ci și a artistului care reușea să se facă remarcat în cea mai reprezentativă manifestare expozițională a sculpturii europene de la acea oră. Întors în țară după patru ani petrecuți în Franța, Valbudea, chiar dacă era o fire mult mai retrasă decât colegul Georgescu, avea să fie primit cu brațele deschise în cercurile artistice bucureștene. Primele comenzi pe care le va realiza îi vor confirma calitățile excepționale de portretist; modelează „Veronica Micle” sau „Eugen Voinescu”, iar compozițiile creative, simbolice, îi vor întări statutul de mare artist. În același timp, Valbudea reușea să se integreze în societățile culturale; îl regăsim în 1889 în structurile de conducere ale Societății „Cercul artistic”, organizație prezidată de nimeni altul decât Ioan Georgescu. Noua societate avea să devină o rampă de lansare pentru o artă nouă, tânără, ce va încerca să combată spiritul oficial și rigid al artei oficiale conduse de C. I. Stăncescu, însă decesul prematur al președintelui ei, în cursul anului 1898, avea să îi blocheze inițiativele.

Studii:

1875 - 1881, Școala de Belle Arte din București, clasa Karl Storck

1882 - câștigă bursa pentru studii în străinătate

1882 - 1886, bursier la Paris, studiază cu sculptorii Emmanuel Frémiet (1824-1910) și cu Jean-Alexandre- Joseph Falguière (1831-1900)

1887 - studii de sculptură în Italia, la Roma și Florența

Premii:

1885 - Mențiune de onoare la Expoziția Universală de la Paris;

1889 - Medalia de bronz la Expoziția Universală de la Paris

Opere în muzee:

București, Muzeul Național de Artă al României, „Speriatul” (1885), „Mihai Nebunul”, „Portretul lui Eugen Voinescu” (teracotă); Constanța, Muzeul de Artă, „Mihail Kogălniceanu”.

Imaginile proprietatii

